

Bevillingsmyndigheden for at bede den anbefale Andragendet til Ministeren, og naar Bevillingsmyndigheden har sat sit Anbefalingssegl paa Andragendet og gennem Thingets Formand sendt Ministeren det, er Ministeren næste Aar kommen med Begjæring om Bevilling og sagt Tak til, fordi man har gjort, hvad han gjerne vilde, men ikke turde. Men overfor den konstitutionelle Fremgangsmaade, som nu er anvendt i 25 Aar, og hvorved mange Ubilligheder ere afhjulpne, og maaste ogsaa mange Ting afgjorte, som godt kunde have taalt at blive uafgjorte, overfor denne Fremgangsmaade har Administrationen aldrig følt sig rokket i sin Værdighed, og jeg tror ogsaa, at den Værdighed, man skal holde paa baade itide og utide, gaar sløiten alligevel. Uagtet den ærede Minister har Ret i, at man ikke skal søge at undergrave Administrationens Myndighed, og endstjøndt jeg i flere end i en Henseende maaste kunde blive enig med den ærede Minister angaaende den Slags Betragtninger, vilde jeg dog ønske, at den ærede Minister havde set dette Spørgsmaal i en ganske anden Belysning, saaledes som mange andre Ministre have i sin Tid set Spørgsmaal af lignende Betskaffenhed; thi de vedkommende Folk ere efter Finantsudvalgets Formening meget uheldig stillede. Den ærede Minister udtalte sig ikke om Endringsforslaget under Nr. 23, men det forudsætter efter min Opfattelse, at den ærede Minister ikke har Noget derimod. (Indenrigsministeren: Jeg er ganske enig deri). Meget vel. Jeg kommer nu til enkelte Spørgsmaal, som ere henstillede til den ærede Minister i Betænkningen, og som det forekommer mig, at han har undt den samme Grad af Smøbekommen som vore Endringsforslag. Der er dog et Endringsforslag, jeg vistnok har glemt at omtale Ministerens Stilling til, og det er Endringsforslaget under Nr. 13 angaaende en bedre Udførelse af Landposttjenesten. Der har man villet give Ministeren en lille Sum af 12½ pCt. til den Bevilling, han nu har. Ministerens Svar er kort og godt dette: Bevilge De dette Beløb, bruger jeg det ikke, det bliver bespart for Statskassen. I et senere Foredrag begrundede han det dermed, at Bevillingen paa denne Konto var kalkulatorisk, saa man kunde gjøre med denne Sag, hvad man vilde. Med Hensyn til den Udvikling, den ærede Minister gav af, at man kunde give Landpostbudene hvad man vilde, nærer jeg nogen Tvivl om, at det forholder sig saaledes. Den nu indlagte Route af 3 Gange ugentlig osv. og den Udvidelse deraf, man har søgt Bevilling til paa Finantslovsforslaget, antager jeg skal passes, og naar det sker ved Licitation, og man gjør sit Yderste for at faae det passet ordentlig indenfor den paagældende Sum, vil Bevillingsmyndigheden utvivlsomt ikke have Noget imod at give en Efterbevilling paa, hvad der muligt er overskredet paa dette Beløb. Det maa anses for rimeligt nok.

Alt det derimod skulde være et kalkulatorisk Beløb, som man kunde tunle med, som man vilde, og hvoraf man kunde give eet Sted en rigelig og et andet Sted en knap Lønning, efter som Lunet stod hos vedkommende Postmester, kan jeg ikke være enig i. Vil man derimod en Udvidelse af de Router, som ere foreslaaede af Regjeringen ifølge Finantslovens Anmærkninger, som Ministeren tror ingen Ting har at betyde, men som altid konstitutionelt taget have havt bindende Betydning for Administrationen i saadanne Forhold, naar ikke Administrationens Frihed i saa Henseende ved Behandlingen deraf er anerkjendt, hvad den naturligvis i adskillige Tilfælde er, alt indensfor en fornuftig Grændse — jeg siger, naar der skal en Udvidelse af disse Router, er den meget ærede Minister selvfølgelig forpligtet til at søge Efterbevilling, og det er ogsaa sket i Forslaget under Nr. 14, hvor der i den Anledning forlanges 7,000 Kr., som Udvalget vistnok med Fornøielse er gaaet ind paa, da man betragter det som en meget fornuftig Foranstaltning, saa meget mere som den paagældende Egn ligger saa nær ved den flæsvigke Grændse — jeg vil nødig sige den preussiske — hvor Postforholdene, som bekendt, ere meget bedre udviklede end i Almindelighed her i Landet. Vi kunne i den Slags Ting lære ikke saa Lidet af vore Naboer. Jeg skal derfor sige, at den Maade, hvorpaa den ærede Minister stillede sig ligeoverfor Landpostbudene, saa at det var ham ligegyldigt, syntes det mig, om han havde Bevillingsmyndighedens Billigelse af, at faae dem lønmede noget rigeligere efter Forholdene, staar i nogen Modsetning til den ærede Ministers Forlangende om en saa stor Bevilling til Udvidelse af Postgangen i Kjøbenhavn; thi om end de Folk, der findes paa Landet ere af en noget ringere Slags end de i Kjøbenhavn, saa ere de dog ogsaa Mennesker, og de betale ogsaa deres Del af Statens offentlige Skatter osv., og det kunde maaste være, at mangt et Brev kunde have omtrent en lignende Betydning for dem som Breve her i Kjøbenhavn. Medens man saaledes oparter med store Bevillinger til Postvæsenet her i Kjøbenhavn, og vi gaa ind paa dem — vi ville unde Folk her i Kjøbenhavn deres Breve 7 Gange om Dagen og gaa ind paa de Lønninger, som Ministeren i den Henseende forlanger — forekommer det mig, at det danner dertil en mærkelig Kontrast, at Ministeren staar saa overordentlig fornem overfor de stakkels Landpostbude, som om det var en langt nedrigere Klasse end andre Postbude, medens de dog gaa med almindelige Breve til almindelige danske Borgere, ihvorvel der blandt dem findes færre Rangspersoner end her i Kjøbenhavn. Det finder jeg ikke begrundet, men jeg kan forresten forstaa det. Jeg kommer derefter tilbage til Betænkningen. Der er under Nr. 21 talt om Bladene, og jeg skal ikke opholde mig længe